

נספחים- סיפורים לשלב ד':

רואה עד הלב

פעם אחת היה רבי אריה לויין מהלך ברחובות ירושלים, בעודו בדרך ראה את אחד ממכריו מנסה להתרחק ולחמוק ממבטו, קרא לו רבי אריה לויין ופנה אליו:
"שלום לך ידידי, רואה אני כי חומק אתה מלפגשני, האם אירע דבר מה? האם יש בליבך עלי?"
השיב לו אותו אדם בהיסוס: "חלילה, כבוד הרב, אומנם ניסיתי לחמוק ממבטך, אך הסיבה לכך היא שמתבייש אני ממך. אינני חובש כיפה, ולא חשתי בנוח לברך את הרב ולשוחח עימו בגילוי ראש."
"הו ידידי" השיב לו רבי אריה "אדם נמוך קומה אני ואינני רואה כלל האם ישנה כיפה לראשך. עיני מגיעות רק עד מקומו של הלב, ולכן כאשר אני פוגש אדם- פוגש אני רק את ליבו!"

"על נטילת ידיים" ועוד...

(נקדים ונספר לחניכים על פרויקט פנים אל פנים, שהחל לפני פינוי גוש קטיף וצפון השומרון: פעילים מתנדבים יוצאים לשכונות השונות, דופקים בדלתות ויושבים לשוחח עם בני הבית. המטרה היא ליצור מפגשים אנושיים וקשר ישיר בין חלקי העם, שאיננו מבוסס על כלי התקשורת).

שני פעילים קיבלו כתובת של אישה משכילה באחד הישובים סמוך למעלות.
השיחה התנהלה במטבח, כיון שבעלת הבית הייתה עסוקה בהכנות לסעודת ראש השנה הלועזית, לא עלינו...

השיחה עסקה בחשיבות שהיהדות מקדישה למצוות קטנות שנראו בעיני בני הבית "קטנוניות": הבן שלה הביא הביתה חברים מהצבא, ואחד מהם, דתי, היה צריך ליטול ידיים, וחיפש כלי דווקא. "מה רע במים עם סבון", היא תהתה. הפעילים התחילו להסביר את העניין.
בהמשך הגיע חבר של בעלת הבית, לכבוד הסעודה.

"למה אתם רוצים שנהיה כמוכם, אולי אתם תהיו כמונו?" שאל את הפעילים בעוקצנות.

"מי ביקש ממך להיות כמונו?" התפלאו הפעילים בתגובה.

"אם כך, למה באתם אלינו בכלל?"

"אנחנו עם אחד, וחשוב לנו להכיר אחד את השני. אנחנו בטוחים שיש לנו מה לקבל מכם, כמו שאתם יכולים לקבל מאיתנו", הסבירו הפעילים.

"נכון, הרי ההבדלים בינינו הם די קטנים, ויש לנו הרבה יותר משותף ממפריד".

"האמת היא", הוסיפה בעלת הבית, "שעד שהכרתי אתכם חשבתי שכל הדתיים אותו דבר, חרדים, דתיים, כולם היו רחוקים ממני באותה מידה. עכשיו אני מבינה שזה לא כך, ויש לנו הרבה על מה לדבר יחד."

עוד צעד בדרך לאחדות בעם ישראל.

(מעובד עפ"י סיפור מאתר ישיבת מעלות).